

[Erlendsson.]

ling til massemedierne forsøge at få disse til af afheroisere stofmisbrug, også hashrygning, dvs. styrke befolkningens modstandskraft over for narkosmitten.

Mette Madsen (V):

Det, lovforslaget drejer sig om, er, at straffen for den groveste narkotikahandel forhøjes til fængsel i indtil 10 år. Som det tydeligt fremgår af både lovtæst og bemærkninger, drejer udvidelsen af strafferammen sig kun om de groveste og farligste tilfælde, og det står klart i bemærkningerne, at der ikke tilsigtes nogen almindelig forhøjelse af straffniveauet for narkotikakriminalitet.

Begrundelsen for at forhøje strafferammen er, at grove overtrædelser af narkotikalovgivningen viser fortsat stigning, ikke blot her, men også i andre lande. Man har da også såvel i de nordiske lande som i de fleste vesteuropæiske lande i løbet af de seneste år udvidet maksimumsstraffen til 10 år og mere.

I det foreliggende lovforslag foreslår justitsministeren også, at forhøjelsen af strafferammen ikke får til følge, at tiltale efter denne bestemmelse skal rejses for nævningeting, uanset at strafferammen er på over 8 år. Dette må vel være rimeligt, da sager efter straffelovens § 191 på grund af deres specielle karakter egner sig bedst til behandling for en domsmandsret. På grund af den udvikling, der de seneste år er sket, både med hensyn til mængde og farlighed af de forskellige former for narkotika, der bliver indsmuglet og forhandlet her i landet, og fordi man ved, hvilken umådelig sum af menneskelig ulykke dette indebærer, kan vi fra venstre tiltræde dette lovforslag.

Lone Dybkjær (RV):

Således som det er nævnt af de tidligere talere, drejer lovforslaget sig om to ting, nemlig en forøgelse af strafferammen fra 6 til 10 år for de groveste narkotikaforbrydelser og om, hvorvidt man i sådanne tilfælde skal have sagen for et nævningeting.

Jeg kan med hensyn til det første spørgsmål stort set erklære mig enig med den socialdemokratiske ordfører, der siger, at man må undersøge, om det, hvis man hæver strafferammen, får indflydelse på vor narko-

tikapolitik i almindelighed. Men i øvrigt vil vi, dersom der er rimelig begrundelse herfor, erklære os som tilhængere af, at strafferammen øges, fordi vi mener, at det specielt må være over for forhandlere af narkotika, man skal sætte ind. Vi må altså drøfte spørgsmålet nærmere i udvalget.

Med hensyn til nævningeting er det nævnt, at man på grund af den særlige karakter, dette område har, ikke finder det rimeligt, at sagen skal for nævningeting. Vi stiller os meget tvivlende over for, om dette kan være rigtigt. Vi mener, at når der har været fastsat en regel om, at sager med en strafferamme på over 8 år kommer for nævningeting, må det være betænkeligt, hvis man i tilfælde, hvor man har en strafferamme på 10 år, ikke får den for et nævningeting. Så vidt jeg kan se af den nuværende retsplejelovs § 687, indebærer den ikke, at de sager, hvor man rejser krav om en straf på f. eks. 4 år, også kommer for nævningeting, men netop kun hvor der er tale om en straf på over 8 år.

Vi vil med hensyn til dette endvidere vide, om man har spurgt advokater, dommere, straffelovrådet, retsplejerådet og den slags organer, for det fremgår ikke af bemærkningerne til lovforslaget.

Men vi vil altså se på spørgsmålene i det kommende udvalgsarbejde.

Hagen Hagensen (KF):

På min gruppes vegne kunne jeg egentlig nøjes med ganske kort at give tilslutning til det fremsatte lovforslag, både for så vidt angår den ændring af straffeloven, som forslaget går ud på, og for så vidt angår tilføjelsen til retsplejeloven om, at sager af denne art, selv om strafferammen går op over 8 år, ikke skal være navningsager. Det sidste kan naturligvis drøftes, men på den anden side må jeg finde, at der er så meget, der taler for, at man i disse tilfælde vil lade det være normale domsmandssager, så det skal jeg ikke gøre yderligere bemærkninger om.

Men derimod er det naturligt at gøre nogle bemærkninger om baggrunden for, at det er nødvendigt at gennemføre en sådan ændring af strafferammen for meget grove narkoforbrydelser, idet det er nødvendigt at gøre det som en beskyttelse af vort samfund mod farlige angreb mod folkesundheden.